

Steder ogsaa her i Kjøbenhavn. Saalænge Gæsten har Penge, skænker Værtshusholderen, om han er aldrig saa beruset, men betaler han ikke mere, saa skænkes der heller ikke mere, og Gæsten bliver kastet paa Døren, uden at Nogen bekymrer sig om, hvorledes han kommer hjem. Jeg mener, at vi skulde have en Bestemmelse, som gjorde det til en Pligt for enhver Værtshusholder, som skænker for Folk, indtil de blive berusede, absolut at sørge for, at de stakkels Mennesker komme ordentlig hjem. Kanste vist kan det have sine praktiske Vanskeligheder. En Mand kan komme ind i et Værtshus og allerede være i beruset Tilstand, saa at Værten som Følge deraf ikke maa skænke for ham og saaledes heller ikke skulde have Forpligtelsen til at sælge ham hjem, og fremdeles kan det jo være saaledes, at dengang Vedkommende forlod det sidste Værtshus, var han slet ikke beruset, saa at heller ikke denne Værtshusholder har haft nogen Forpligtelse lige overfor ham, men der er jo mange Tilfælde i Livet, hvor Folk have gjensidig Forpligtelse lige overfor hinanden. Jeg tror, at Værtshusholderne burde stilles i et saadant gjensidigt Forpligtelsesforhold lige overfor hverandre, at de vare forpligtede til at besørge enhver Person hjem, der indsendt sig hos dem i den Grad beruset, at han ikke kunde sørge for sig selv. En saadan Bestemmelse vilde have en overordentlig stor Betydning, og jeg kan ikke indse, at den skulde være urigtig. Vi vide jo, at Skrædere og Stomagere selv besørge deres Arbejde til Kunderne; hvorfor kunde saa Værtshusholderne ikke have den Forpligtelse at besørge det Arbejde, de have præsteret, hjem til den Vedkommende? (Munterhed). Ja, dette er en alvorlig Betragtning, og den har Betydning for det praktiske Liv. — Jeg skal nu gaa over til det sidste Punkt, som ogsaa har sin Betydning, nemlig Bestatningsmaaden. Jeg tror ikke, at en Forhøielse i Skatten paa Brændevin af nogle Dre, eller lad det være en betydeligere Forhøielse, der bliver indført ved en Bestatningsreform af Spiritus, vil virke syndelig i Retning af det Maal, som vi ønske at naae. Skulde vi have en Bestemmelse af denne Art, der vilde bringe et virkeligt Resultat med sig, maatte det være en saa overordentlig høj Skat, at jeg ikke tror, at vi for Dieblisset kunne naae dertil. Smidlertid ligger det meget nært for mig at sige, hvad jeg nu vil tillade mig at udtale, og hvad der forøvrigt ogsaa har været udtalt af et æret Medlem under Sagens Behandling og ogsaa engang tidligere, nemlig ifjor, at alle disse Vanskeligheder kunne vi komme alletleest ud over, om den lovgivende Forsamling sagde: Den 1ste Januar 1885 ophæves og forbydes al Tilvirkning af Spiritus i Danmark, og fremdeles forbydes al Indførsel af Spiritus i

Landet. Ja, mine Herrer! Dette er en radikal Kur. Det er en Kur, jeg opfatter det som saadan, og jeg tillader mig at mene, at den Dag, den danske Rigsdag tog en saadan Bestemmelse, vilde den virke til uhyre Velsignelse for det danske Folk. Der vilde da ikke blive Tale om det betydelige Antal Millioner, som nu flyder ind i Statskassen — ja maatte det er at sige for meget, men ialtfald flere Millioner — som Stat paa Tilvirkning af spirituose Drikke, og mange Familiers og enkelte Personers Fortjeneste vilde falde bort — der kan opstilles forfælskelige Regnestykker i saa Henseende —, men alt dette er forsvindende imod de Ulykker, som Brændevinsdrikningen fører med sig. Og naar vi komme til det Spørgsmaal: Fører denne Nydelse af Spiritus i det Hele til et eneste Fremskridt for Folket, fører det blot til den mindste Styrkning af dem, som have strengt, fysisk Arbejde, saa maa jo Svaret blive: Nei, paa ingen Maade, tværtimod! Derfor er det mig overordentlig hjært, at dette Punkt ikke er blevet forbigaaet idag. Lad Enhver især af os bestræbe sig for, at det maa komme til at gaa op for dem, der have det strenge, fysiske Arbejde, at de ingen Nytte have af Nydelsen af Brændevin. Det er jo til en vis Grad naturligt, at de have den modsatte Mening; vi ere Alle opsødt med Spiritus, og jeg har selv været af den Tro, at det, at nyde en Snaps eller to, var nyttigt eller nødvendigt for dem, der arbejdede strengt. Lad os modarbejde denne Opfattelse; thi naar Videnskaben kommer og siger, at der end ikke er Tante af Næringsværdi i Spiritus, er det falskt at lade den mindre Mand eller Folk, der have strengt Arbejde, vedblive at være i den Tro, at de tage styrkende Midler til sig, istedetfor at se, saavidt muligt, at faae dem til at forstaa, at det Modsatte er Tilfældet, og at det kun er Midler, som i Dieblisset kunne virke stimulerende paa deres Nerver og Kræfter, medens de tro derved at forøge deres Styrke og at bevare deres Sundhed til Held for sig selv og deres Familie. De have ikke Raad til at bruge deres Penge til Spiritus, selv om de bruge det i nok saa maadeholdende Grad. Det, en saadan Mand trænger til, er at faae virkelig nærende, kraftige Episer og Drikke. Lad os derfor, Enhver især, bestræbe os for, at det kommer til at gaa op for den, der har det strenge fysiske Arbejde, at det ikke er Næring, han tager til sig ved Nydelsen af Brændevin. Naar vi se paa de mange Ulykker, som hænde paa alle Omraader, saa er der næsten ikke en eneste af disse — selv om man skal gaa 2—3 Led tilbage —, hvor ikke Spiritus har været med i Silliget. Alle de Udgifter, som Staten har til Sindssygeanstalter, til Straffeanstalterne, til den store Politistyrke, vi skulle have for at opretholde Ordenen, vilde jo blive betydelig formindskede. Men jeg siger